

priationer saa betids, at de, der ønsker dem foretaget — det bliver formodentlig Kommunerne —, kan faa Nytte deraf. Men det bliver rigtignok ogsaa i den ellefte Time, og i nævneværdig Grad kan Lovforslaget ikke gøre Nytte.

Jeg vender derefter tilbage til de Bemærkninger, det ærede Medlem fra Herning (Westergaard) gjorde, de falder til Dels sammen med de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister gjorde. Den Omstændighed, at man har ophævet Maksimalpriserne, mente de Herrer skulde bidrage til, at Produktionen øgedes. Saaledes forholder det sig dog ikke. Hvis man havde fulgt det ærede Medlem fra Hernings Indstilling til Regeringen, hvorefter Maksimalpriserne skulde blive paa det lave Niveau, de var paa, vilde Produktionen sikkert være blevet hemmet. Nu kunde jeg være ondsksfuld, jeg vil ikke være det, for jeg tiltror ikke det ærede Medlem — det gjorde jeg for Resten heller ikke paa det Tidspunkt — en saadan jesuitisk Handlemaade, at han vilde sige: Lad os bare faa Maksimalpriserne sat saa lavt som muligt, for saa faar vi den mindst mulige Produktion. Jeg skal overhovedet ikke undersøge, hvorfor det ærede Medlem paa dette Tidspunkt saa vedholdende hævdede, at de Maksimalpriser, vi havde, var høje nok. Men hvis vi havde fulgt det ærede Medlem den Gang og bevaret de daværende Maksimalpriser, vilde Produktionen utvivlsomt være blevet mindre, men hvis Maksimalprisen var blevet, som vi foreslog, saa vilde Produktionen være blevet lønnende for de paagældende, og saa havde vi haft Mulighed for at fordele Brændsel til Kommunerne paa samme Maade som tidligere, saaledes at de enkelte Forbrugere indenfor Kommunerne kunde have faaet, hvad de trængte til. Det kan man ikke, efter at Maksimalprisen er hævet, og enhver kan sælge Brændsel efter eget Tykke til de Priser, han selv synes er passende, og enhver kan købe frit. Deri ligger den store Fejl, der er begaaet, og nu kan det ikke nytte at gøre Forsøg paa at rette derved. Tidener forpasset. Det kan ikke nytte noget at stille Forslag om Maksimalpriser nu, lige saa lidt som det kan nytte noget at sige, at Staten kan overtage det, som man har paabudt de enkelte Ejere at producere, til Dagens Pris. Det er og bliver noget, som ingen Betydning faar.

Endelig vil jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister, der paa ny, jeg tror for tredje Gang, paaberaabte sig, hvad Brændselsnævnets Formand havde sagt til ham. Jeg har Grund til at antage, at den højtærede Inden-

rigsminister ikke har opfattet Brændselsnævnets Formand rigtigt. Jeg har Grund til at antage, at det er, som jeg siger. Jeg har Grund til at antage, at Brændselsnævnets Formand har sagt til den højtærede Indenrigsminister, at efter at det nu har vist sig, at vi faar en saa regnfuld Sommer, som vi har, vil vi slippe lettere over det, at man har ladet Maksimalprisen falde, end vi ellers vilde være sluppet over det. Jeg tror ikke, den ærede Formand for Brændselsnævnet har ændret sit Syn paa Betimeligheden af at have Maksimalpriser, paa ingen Maade. Det vilde da ogsaa være ganske mærkværdigt, om han havde ændret sit Syn, eftersom han ingen Sinde overfor mig eller andre i Brændselsnævnet, naar vi har haft Møde, har tilkendegivet noget som helst desangaaende.

Endelig sagde den højtærede Indenrigsminister, at naar Lovforslaget først kom nu efter 3 Maaneders Forløb, skulde man egentlig gøre den tidligere Indenrigsminister ansvarlig derfor. Jeg tror ikke, den højtærede Minister kan fastholde dette Standpunkt, thi det, der var Kærnepunktet i Sagen, var, at man lod Maksimalpriserne og dermed hele Fordelingsspørgsmaalet falde, og Bestemmelserne i det Forslag, som her foreligger, er kun, og har aldrig været andet end sekundære Bestemmelser, de har aldrig haft afgørende Betydning. Men de kunde have været fremmede for længe siden, hvis man endelig vilde fremme dem. Naar man nu alligevel fremmer dem efter 3 Maaneders Forløb, skyldes det ganske utvivlsomt den Omstændighed, at man er blevet opmærksom paa, at der dog var noget i det, andre sagde om Brændselsituationen. Men jeg har Lov til at bebrejde Venstre, at de har ladet dette Spørgsmaal saa uønsket, som Tilfældet har været. I Bilagene til Lovforslaget, som det er fremsat i Landstinget den 17. Marts, findes der en Redegørelse fra Den overordentlige Kommission, tilstillet Ministeriet allerede den 4. Februar 1920. I denne Redegørelse gøres der opmærksom paa, hvor overordentlig vanskelig Brændselsituationen er, og det indstilles til Ministeriet med alle til Raadighed staaende Midler at søge at fremme en Produktion paa langt Sigt af indenlandsk Brændsel. Denne enstemmige Indstilling af Den overordentlige Kommission blev besvaret paa den Maade af Venstre, at man lod al Kontrol med det indenlandske Brændsel falde.

Trods alt vil jeg haabe, at vi maa komme nogenlunde over Brændselsituationen, men nu beror det ikke paa Produktionen her i Landet, om Husholdningerne,